

сълзото на шпионите и на предателите. Прости ма за тая дума, която са изскубна отъ огорчение! Азъ съмъ далечъ отъ подобна мисаль за тебе. Но мене ми е твърде прискажарно, дъто не намърихъ въ тебе приятель. . . види са, азъ съмъ недостоенъ да бъда твой приятель.

Кремуций.

Азъ съмъ приятель на сичките добри хора и съмъ доброжелателъ както на добрите, така и на злите; на послѣдните, разбира са, не може да са пожелае нищо друго по-добро, освѣнъ обращението въ пѫтъ на истината:

Сатрий.

Ти си стоикъ,—азъ вида това. Обичамъ та отъ сичкото си сърце, но, признавамъ са, мене никакъ ми са не харесва строгата мѫдростъ на законътъ: нейните по-слѣдователи сѫ честни, праводушни, но твърде студени

Кремуций.

У насъ въ Италия е твърде горѣщо, за това не е злѣ, ако вътрешната студенина на кръвъта умѣрява до нейдѣ вънкашната жега.

Сатрий.

Да,—въ Италия е твърде горѣщо,—сѫщи адъ: Флегетонъ са разлива изъ палатите на Плутона; има сичките принадлѣжности на адътъ: и Мигера—Ливия Августа, и Тизифона—Ливия, вдовицата на Друза, и превкарвачътъ на душите въ мѫката—Сеянъ, и кривите сѫдии и Гарпии—шпионите.

Кремуций.

Азъ не искамъ да кажа това, а туй, че слѫнцето у насъ пече — и повече нищо.